Mitä Kreikka (mielestäni) merkitsee anarkismille

A.G. Schwarz

Noin kaksi vuotta ennen kuin kapina sytytti Kreikan joulukuussa 2008, jotkut platformistiset anarkistit pitivät nololla tavalla Kreikkaa esimerkkinä matalan yhteiskunnallisen taistelun maasta. Sen tarkoitus oli tukea heidän mekanistista teoriaansa, jonka mukaan anarkismin insurrektionistinen suuntaus nostaa päätään vain suvantovaiheessa, eli on heikkouden tuote. Joulukuun jälkeen toiset anarkistit, jotka olivat vakuuttuneita siitä, että työläiset ovat ainoa legitiimi vallankumouksellinen subjekti, joko vähättelivät kapinan merkitystä, koska työväenluokka itsessään ei osallistunut, tai vääntelivät ja väärinymmärsivät tapahtumia painottamalla uutisia ammattiosastojen mielenosoituksista tai viljelijöiden tiesuluista. Ikään kuin polttopullojen vastuuton seikkailullisuus olisi ollut ilmiönä jotenkin tapahtumien ulkopuolella.

Toisaalta taas kaikista vieraantuneimmissa maissa sinnittelevät insurrektionistiset anarkistit tuntuivat elävän vain digitaalisilla kuvilla ja huonosti käännetyillä poeettisilla tiedotteilla, joihin oli välähdyksenomaisesti tuotettu palavien kauppojen tuoksua, mutta täysin irrallaan sosiaalisesta viitekehyksestään. Ikään kuin nuo anarkistit olisivat jopa mediaa enemmän halunneet tappaa kapinan tekemällä siitä spektaakkelia. Ja vaikka suurin osa tuntemistani kreikkalaisista anarkisteista tapaavat jakaa insurrektionistisen vasemmistokritiikin, tai pikemminkin ottavat sen itsestään selvänä, monet läntiset insurrektionistit järkyttyisivät kuullessaan laajalle levinneen näkemyksen siitä, että ”[italialaisen koulukunnan] insurrektionistisella anarkismilla on hyvin vähän vaikutusta täällä”. Se ei ole ristiriidassa sen tosiasian kanssa, että 90-luvulla anarkistisessa tilassa omaksuttiin laajalti illegalistiset ja individualistiset painotukset. Se on kuitenkin tullut todeksi täysin erilaisena ilmiönä siitä mitä monet englanninkieliset lehdet ja blogit levittävät ”huomioina globaalista sisällissodasta” tai uutisklippeinä siellä täällä tapahtuvista väkivaltaisista iskuista ilman sosiaalista viitekehystään ja näin ollen poliittista sisältöään. Ymmärrän hyvin sen tarpeen, että rauhoitetussa tilanteessa halutaan nostaa jalustalle väkivaltaista vastarintaa itseään, mutta pelkään pahoin, että nämä toverit kaivavat itseään yhtä syvään kuoppaan kuin luokan ihannoijat kuusikymmentä vuotta sitten auliisti omaksuivat kaikki vihollisensa piirteet ja hajottivat näin itsensä.

Se mitä Kreikassa tapahtui synytyi tietystä kulttuurista ja taistelun historiasta. Se ei ole jonkun porukan ideologinen työkalu tai pohjapiirustus tuotavaksi toiseen maahan tai kontekstiin. Olisi häpeällistä, jos anarkistit muuttaisivat Kreikan kapinoinnin dogmaattiseksi paketiksi tai sivuuttaisivat sen, koska se ei sovi ennalta määritettyyn ideologiaan. Ja niin paljon kuin haluaisinkin, olisi väärin käyttää Kreikkaa työkaluna ajamaan suurempaa yhteistyötä ja solidaarisuutta

eri antiautoritaaristen virtausten välillä, sillä kaikki sisäiset tappelut ja terävät kritiikit tärkeiden kysymysten ympärillä ovat osa tämän kapinan historiaa. Kapina itsessään otettiin vahvistamaan tai torjumaan ihmisten käsityksiä vallankumouksesta.

Tosiasiassa kapina oli tulosta näistä kaikista ristiriitaisista virtauksista. Sen avaintekijänä oli valtion ja median näkemä suuri vaiva sen kiistämisessä, että aika ajoin mukamas erilaiset ja erilliset ihmiset muuttuivat kaduilla erottamattomaksi. Mutta torjumatta yhtäkään osallistujaryhmää, meidän tulisi katsoa niiden roolia, sitä mikä teki niistä vahvempia ja mikä heikompia.

Olemme tarinankertojia, emme historioitsijoita. Työmme on tuoda tapahtumat lähelle, ei eristää tai esineellistää näitä eläviä tarinoita ja ryöstää niiltä kaikki yhteys nykyhetkeen. Aivan kuten solidaarisuustoiminta toisissa maissa ruokki Kreikan kapinan liekkejä, Ateenasta nousseen savun haju levisi kaikkialle maailmaan. En näe mitenkään irrallisena sitä, että talvi oli lämmin myös Sofiassa, Malmössä, Oaklandissa ja Guadeloupessa, tai että anarkistit kaikkialla maailmassa pistivät uutta vaihdetta silmään nähtyään mitä Kreikassa tapahtuu.

Joitakin kuukausia joulukuun jälkeen olin pienessä mielenosoituksessa yhdessä noista pohjoisista sosiaalidemokratioista, joissa mellakoita ei pitäisi enää tapahtua. Mutta poliisin hyökätessä porukka mellakoi, vaikka heitä oli vain noin sata. Kun poliisi oli hajottanut mellakan, porukka hajaantui pitkin kaupunkia ja sytytti kostona palamaan vaurauden ja esivallan symboleja. Ainoa yhteys heidän tilanteensa ja Kreikan välillä oli siinä, että molemmissa paikoissa ihmiset uskalsivat tapella vastaan. Se on asia, jota mitkään materiaaliset olosuhteet tai historialliset prosessit eivät voi antaa. Se voi olla helpompaa joissain kulttuureissa kuin toisissa, mutta se on kokonaan itsestä kiinni.

Luottamuksella oli merkittävä rooli Kreikan anarkistien käytännöissä joulukuuta edeltävinä vuosina. Anarkisteilla oli riittävästi itseluottamusta ajatuksiinsa, jotta he uskalsivat kommunikoida niitä yhteiskunnan suuntaan. Heillä oli myös riittävästi luottamusta taistelunsa oikeutukseen, jotta he jatkoivat hyökkäyksiä valtiota vastaan ja rohkeasti pitivät yllä solidaarisuuden etiikkaa kaikkia sorrettuja kohtaan ilman kompromisseja esivallan kanssa, jopa silloin kun he olivat ainoita, jotka uskalsivat tehdä niin.

Tällä tavalla he voittivat läsnäolon yhteiskunnassa ja jokainen, vaikka olivat eri mieltä, tiesivät keitä anarkistit ovat – niitä, jotka taistelevat kaikkea esivaltaa vastaan ja seisovat yhteiskunnan kaikista osattomimpien rinnalla, itseorganisoituvat eivätkä koskaan toimi kuin poliitikot. Tämä sosiaalinen yhteys oli kenties kapinan suurin perusta. Monet anarkistit pitävät tiukasti kiinni yhteiskunnan ja valtion pitämisestä erillään. He osallistuvat kaikkiin yhteiskunnallisiin kamppailuihin, tarjoavat poliittisista puolueista poikkeavaa analyysia ja kieltäytyvät sokerikuorruttamasta tai piilottamasta radikaaleja ajatuksiaan vaikka se tekisi kommunikaatiosta vaikeampaa lyhyellä tähtäimellä. Ja missä tahansa oli yhteiskunnallinen ongelma tai tärkeä tapahtuma tai tragedia, he tapasivat ja vastasivat oma-aloitteisesti, jotta valtiolla ei ollut diskurssimonopolia ongelman hoitamisessa. Anarkistit loivat esimerkkejä kompromissittomasta taistelusta ja luottivat siihen, että kun ihmiset ovat valmiita, he omaksuvat nuo esimerkit omanaan.

Anarkistisessa tilassa on myös monia antisosiaalisia osatekijöitä, joilla on tärkeä rooli. Vaikka yhteiskunta on kaikista tärkein liittolaisemme, on useita syitä vihata sitä nykyisessä muodossaan ja monet haluavat hypätä pois siitä tai astua sen ulkopuolelle. Vaikka suurin osa tuntemistani kreikkalaisista anarkisteista näyttää ihan samalta kuin muutkin kreikkalaiset – he eivät erottaudu anarkisteina pukeutumisessaan – on myös olemassa anarkistipunkkareita ja hippejä ja narkkareita ja hevareita ja gootteja. Toisin sanoen, anarkismi ei ole alakulttuuri, mutta se on läsnä lähes kaikissa alakulttuureissa sekä myös valtakulttuurissa. Anarkismin täytyy olla siellä niitä

varten, jotka vihaavat yhteiskuntaa sen vuoksi mitä se ei ole, sekä niitä varten, jotka rakastavat sitä sen vuoksi mitä se voisi olla.

Antisosiaalinen taipumus on myös auttanut anarkistisen tilan tiettyjä osia tekemään epäsuosittuja ja järkyttäviä iskuja ilman tunnontuskia. Yhteiskunta on usein konservatiivinen ja kapitalismin alaisuudessa kaikki sen jäsenet ovat sidottuja omaan sortoonsa. Anarkistien täytyy usein ottaa yhteen vallitsevan järjestyksen kanssa, ja tuo yhteenotto luo epämukavuutta kaikille niille, jotka riippuvat tuosta järjestyksestä pärjätäkseen kurjissa elämissään. Ylettömän populistiset yhteiskunta-anarkistit eivät kykene siihen.

Vaikka Kreikan anarkistit väittelevät ja tappelevat keskenään, siinä on myös toinen, ulkopuolelta vaikeasti havaittava puoli. Heillä on myös tapana jättää huomiotta ne keiden kanssa ovat eri mieltä. Siinä on järkeä, koska heillä ei ole riittävästi yhteistä toimiakseen yhdessä eikä mitään tarvetta yrittää muuttaa toisiaan. He ovat eri ihmisiä tekemässä omia asioitaan eikä tuo ero tarkoita ristiriitaa, sillä anarkistit eivät marssi saman rummun tahtiin.

Etenkin protestanttisissa maissa monet anarkistit näkevät ensisijaisena päämääränään anarkistisen tilan täydellistämisen ja puhdistamisen, ja he pyrkivät teurastamaan ideologisia vastustajiaan, pieniä vihollisiaan ja huonosti käyttäytyviä anarkisteja kaikella ristiritarin oikeamielisyydellä. Henkilökohtainen on poliittista, mutta juuri siitä syystä, että ei ole mitään selvää rajaa liikkeen sisä- ja ulkopuolen välillä, meidän ei tule piirtää tuollaisia rajoja hyökkäämällä omia ja liittolaistemme puutteita vastaan suuremmalla innolla kuin valtiota vastaan.

Kreikan kapina osoitti taas kerran, että ihmiset eivät tarvitse etujoukkoja tai poliittisia puolueita, ja että itseorganisoituminen, suora toiminta ja itsepuolustus ovat jokaisen toinen luonto. Ihmiset, jotka ilmaisevat raivoaan tai valaisevat taistelun kohteita hurjalla toiminnalla, joka on paljon äärimmäisempää kuin mihin enemmistö voisi suostua, eivät toimi etujoukkona, koska otollisen hetken koittaessa kaikki yhteiskunnan riistetyt ja tyytymättömät saattavat tarttua näihin taktiikoihin ja mennä paljon eilispäivän ääriaineksia pidemmälle.

Mutta anarkisteilla on silti tärkeä rooli tuossa hetkessä, ja meidän täytyy olla riittävän luottavaisia sen täyttämiseen. Meidän täytyy kadulla tavatessamme oppia kommunikoimaan ja tekemään kehittynyttä yhteistyötä yhteiskunnan kanssa. Meidän täytyy estää institutionaalista vasemmistoa kaappaamasta taistelua luomatta jakoja siltä pohjalta, minkä väristä lippua kukakin kaduilla kantaa. Meidän täytyy osoittaa uusia ja vaikeampia kohteita hyökkäysvoimamme kasvaessa, muuten kapina väsyttää itsensä pankkien ja poliisiasemien hajottamiseen muuttumatta koskaan vallankumoukseksi kapitalismia ja valtiota vastaan. Meidän täytyy torjua ja lopulta vaientaa media, sillä se pyrkii levittämään pelkoa ja rakentamaan onttoja selityksiä kapinalle. Meidän täytyy uskoa mielikuvitukseemme ja ehdottaa pitkän tähtäimen vastauksia yhteiskunnan ongelmiin, sekä alkaa luoda noita vastauksia ikään kuin saattaisimme jopa voittaa.

Osa yhteiskunnan kanssa kommunikoimisen tehtävää pitää sisällään yhteiskunnan niiden perinteiden ja symbolien tunnistamisen, jotka vaalivat ajatuksiamme. Ei voi vain ottaa kreikkalaista käytäntöä ja toteuttaa sitä Britanniassa. Jokaisella yhteiskunnalla on oikeutetun väkivallan ja sankarillisen uhmakkuuden arkkityyppinsä, mutta niiden tarkka luonne vaihtelee yhteiskunnasta toiseen. Britannian kaltaisessa maassa, joka ylpeilee vuosisataisella vakaudella ja valtion pitkäikäisyydellä, tai Hollannissa, joka ylistää keskustelun ja kompromissin poliittista kulttuuriaan, se voi olla vaikea tehtävä. Yhdysvalloissa on valtion vihaamisen syvä ja eloisa perinne, mutta se löytyy pääasiassa vasemmiston ulkopuolelta. Saksassa taas puolestaan on rikas vasemmistolaisen uhmakkuuden perinne, mutta se törmää laajaan vaatimukseen yleisestä järjestyksestä.

Yksi voimakkaimmista valtion kapinantorjunnan strategioista, joka anarkistien täytyy voittaa sekä Kreikassa että kaikkialla muualla, on rasismi. Alkuasukkaat ja maahanmuuttajat, valkoiset ja mustat, on yksi tehokkaimmista jakolinjoista yhteiskunnan kuristamiseksi, koska kulttuurierot ovat aitoja ja imperialismin ansiosta meillä on myös antagonismin historiaa. Ihmisten täytyy tavata toisiaan linjan molemmilta puolilta ja oppia työskentelemään ja kommunikoimaan yhdessä, jotta heitä ei eroteta yhteiskunnasta ja leimata sosiaalisten ongelmien syntipukiksi tai hyväksyätä kansallisen yhteiskunnan osaksi ja aseteta kysymättä periviholliston rinnalle.

Pahoin pelkään, että jos Kreikan kapina ei jatka voimistumistaan, jos se kukistetaan, kriittinen hetki on ollut sen epäonnistuminen tehokkaan solidaarisuuden laajentamisesta maahanmuuttajiin, kun valtio ja fasistit toteuttivat kesällä suuren etnisen puhdistuksensa. Epäonnistuminen tuskin johtui vastauksen puutteesta sillä nimenomaisella hetkellä – vaikka monet anarkistit jättivätkin käyttämättä tilaisuuden osallistua siirtolaismellakkaan – vaan siitä, että he eivät olleet valmistautuneet riittävästi ennakkoon, eivät olleet todenneet sitä keskeiseksi strategiseksi heikkoudeksi ja ponnistelleet parantaakseen yhteyksiään maahanmuuttajiin. Eivät olleet tehneet enemmän torjuakseen ylhäältä levitetyn rasismin levittämällä antirasistista analyysia kaikkialle yhteiskuntaan. Eivätkä olleet luoneet enempää henkilökohtaisia yhteyksiä, jotta mielenosoitusten ja mellakoiden alkaessa he olisivat saaneet tiedon yhtä nopeasti kuin Alexisin kuoltua. Ilman näitä läheisiä yhteyksiä, Alexisin kuolemaa seurannut välitön ja voimakas mobilisaatio ei voinut toistua solidaarisuudesta maahanmuuttajia kohtaan. Itse asiassa suurin osa Ateenan anarkisteista kuuli kesäkuun siirtolaismellakoista mediasta tai nähdessään liekit sattumalta. Vaikka he olivat kohdanneet läheisesti joulukuun kaduilla ja valtauksilla, he eivät olleet pitäneet kiinni näistä yhteyksistä, jotta maahanmuuttajat olisivat voineet hätätilanteessa ottaa yhteyttä anarkistiystäviinsä.

Täytyy myös muistaa, että maahanmuuttajat eivät ole passiivisia uhreja, ja kokonaisuudessaan he haluavat etsiä parempaa elämänlaatua eikä niinkään taistelua paremmasta todellisuudesta. Hyväksyessään kapitalismin realiteetit ja yrittäessään vain parantaa asemiaan sen sisällä, maahanmuuttajien enemmistö on myös hyväksynyt kapitalismin koneiston ja väkivallan, jota tullaan aina käyttämään heitä vastaan, välittämättä siitä missä päin maailmaa he elävät tai kuinka paljon rahaa tekevät.

Toinen merkittävä puute on mielestäni se harhakuvien putoamisen tunne, joka monilla nuorilla oli joulukuun jälkeen ja kapitalismin palattua hallitsemaan heidän elämäänsä. Ihmiset, jotka olivat jo saaneet syvän anarkistisen ymmärryksen sekä kokemuksen taistelusta olivat teoreettisesti ja emotionaalisesti valmistautuneet kestämään notkahduksen. He tiesivät, että taantumus ja tukahduttaminen kattavat vallankumouksen tietä ja he saattoivat ottaa voimaa joulukuusta ilman odotuksia siitä, että taistelu olisi kuukaudessa ohi. Mutta epäpoliittiset ihmiset, joista monet hyvin nuoria, eivät olleet koskaan aiemmin kuvitelleet kansannousua ja se muutti heidän elämänsä. Mutta sen päättymisen jälkeen tuli paha masennus, koska heidän jo valmiiksi toivottomat elämänsä tulivat entistä kurjemmiksi, kun he näkivät, että toisenlainen maailma oli mahdollinen mutta se lipsahti heidän näpeistään käsittämättömän kauas. Kokeneet anarkistit olisivat voineet säilyttää jotain joulukuun innosta jakamalla uuden sukupolven kanssa pitkän aikavälin ymmärrystään taistelusta ja näkemällä enemmän vaivaa uusien tulijoiden kutsumiseksi autonomisiin tiloihin, joissa kapinan liekki paloi pikkuisen kirkkaammin.

Suurin osa kreikkalaisista tovereistani on tästä asiasta eri mieltä, ja he selvästikin ymmärtävät tilanteen paremmin. He viittaavat siihen miten ekstaattinen kapina-aalto ja sitä seurannut harhakuvien kariseminen on jotain minkä he kaikki ovat käyneet läpi oman sukupolvensa opis-

kelijaliikkeissä -91, -99 ja niin edelleen. Kamppailun kiihkeys osoitti mikä on mahdollista ja seurannut lamaannus opetti taistelun olevan pitkä ja raskas. Vaikka olen samaa mieltä, että syvästä pettymyksestä selviytymisen oppiminen on välttämätöntä vallankumouksellisille, olen sitä mieltä, että useammat nuoret pystyisivät pitämään kiinni toivosta, jos he eivät olisi niin yksin, jos kokeneemmat radikaalit ottaisivat heidät siipiensä suojaan ja kutsuisivat heidät osallistumaan olemassaoleviin hankkeisiin ja rakenteisiin, etenkin murtautumaan ulos tästä vastarinnan ja tukahduttamisen ajattomasta kierteestä. Tarttumaan kapinan hetkelliseen liikevoimaan ja auttamaan uutta sukupolvea näkemään ettei asioiden tarvitse palata normaaliksi jos niiden ei anneta. Loppujen lopuksi, joulukuun jälkeen monet Kreikan anarkisteista tulivat siihen johtopäätökseen, että pahin puute ei ollut yleisessä tietoisuudessa vaan uusien ihmisten mahdollisuuksissa osallistua. Anarkistit ja muut eivät enää kohdanneet kuten he olivat kohdanneet kaduilla.

Valtion väsymättä pakottaman eristyneisyyden ylittäminen vaatii suunnatonta ponnistelua kommunikaatiossa yhteiskunnan ja sen mahdollisesti kapinallisten osatekijöiden kanssa. Tämä kommunikaatio voi ottaa useita muotoja aina lentolehtisistä ja mielenosoituksista esimerkillisiin ja väkivaltaisiin hyökkäyksiin. Kaikki antiautoritaarien eri muodot voivat antaa panoksensa. Kreikan yhä edelleen jatkuvan kapinan takana on opiskelijoita, maahanmuuttajia, teoreetikoita, taistelijoita, terroristeja, droppaajia, aktivisteja, lapsia, isovanhempia, taiteilijoita, askeetikkoja, toimittajia, pikkukauppiaita, yliopistoväkeä, feministejä, machoja, juoppoja, streittareita, sotilaita ja ay-organisoijia. Kapinaa vastaan hyökänneissä on poliitikkoja, fasisteja, kyttiä, vasemmistopuolueiden aktiiveja, toimittajia, mediaa, pikkukauppiaita, yliopistoväkeä, kapitalisteja, byrokraatteja, sotilaita sekä ammattiliittoja.

Vaikka kaikkea osallistumista tulee arvostaa, kaikki ei ole samanarvoista. Analysoimalla yrityksiä kapinan kaappaamisen ja vaarattomaksi tekemisen suhteen, voimme ymmärtää tiettyjen osatekijöiden merkitystä. SYRIZAa, ainoaa joulukuun mielenosoituksiin osallistunutta puoluetta, vaadittiin irtisanoutumaan siitä juuri vaalien alla. Ei ollut yllätys, että he sanoivat opiskelijoiden asian olevan oikeutettu. Väkivallan he tuomitsivat ja syyttivät 150:n hengen ääriainesta joulukuun hyväksikäyttämisestä ja muuttamisesta kumoukselliseksi.

Vasemmiston kirjoittamassa historiassa joulukuun suhteen kapinassa oli kyse vain poliisiammuskelun aiheuttamasta suuttumuksesta sekä talouskriisin uhkaamien nuorten epätoivosta. Taistelun historia ja syvyys sensuroidaan pois. Kieltäytyminen vaatimusten esittämisestä nähdään poliittisen analyysin puuttumisena. Väkivalta oli sen ruma puoli, mutta sillä oli myös positiivinen puolensa, jota vasemmisto ja etenkin SYRIZA ylistää. Ne pitävät sisällään puistojen rakentamista, rauhanomaista toimintaa, mielenosoituksia ja taiteilijoiden tekemiä valtauksia, jopa uusia sosiaalikeskuksia. Tämä poliittisesti korrekti versio joulukuusta pyrkii pyyhkimään pois teknillisen korkeakoulun valtauksen ja kaiken mitä se edustaa: sisällissodan jatkuminen huolimatta siirtymästä demokratiaan, kompromissitonta kapinointia koko järjestelmää vastaan, jatkuvaa taistelua poliisia vastaan ja yhtiökauppojen täydellistä tuhoa, nuorten ja aikuisten, maahanmuuttajien ja kreikkalaisten sekä anarkistien ja epäpoliittisten sekoittumista. Jos oli hyviä kapinallisia ja pahoja kapinallisia niin tuon kuvauksen alle mahtuvat, olivat he sitten teknillisellä tai jossain muualla, olivat epäilemättä niitä pahoja. Juuri siitä syystä he ovat mielestäni kapinan kaikista tärkein osatekijä, sillä he ovat ainoita, joita valtio ei pysty sulattamaan.

Taideteokset, juhlat, kansallisoopperan valtaus, sosiaalikeskukset, rauhanomaiset mielenosoitukset: niitä ei tule sensuroida tai pitää kapinan heikkona ja reformistisena puolena. Ne edustavat taistelun laajentamista siihen pisteeseen, jossa se voi ottaa mukaan kenet tahansa, joka päättää tulla kaduille. Mutta juuri kompromissittomat ja väkivaltaiset osatekijät antavat pehmeämmille

puolille niiden merkityksen ja kyvyn käydä hyökkäykseen järjestelmää vastaan. Niiden erottaminen toisistaan on juuri sitä mitä valtio on yrittänyt tehdä kukistaakseen kansannousun jatkumisen.

Kansannousu on yhteiskunnan kohtaaminen barrikadien takana, jotka on rakennettu kaiken sen rippeistä, mikä erottaa meidät toisistamme. Minulle kapina tai kansannousu on elintärkeä käsite anarkistisessa vallankumousnäkemyksessä, ja se on jotain mille meidän täytyy valmistella maaperää jokaisena hetkenä, vaikka tai etenkin jos hetki vaikuttaa väärältä. Espanjan anarkistit eivät olisi koskaan pystyneet vastustamaan Francon vallankaappausta ja luomaan tilaa vallankumoukselle, jos pistolerosit eivät olisi ”vastuuttomasti” käyneet aseelliseen taisteluun kymmenen vuotta aiemmin. Samaan tapaan Kreikan anarkistit petasivat kansannousua joulukuuta 2008 edeltävinä vuosina, kun he samaan aikaan toteuttivat kompromissitonta ja laitonta toimintaa sekä ymmärsivät kuinka tärkeää on kommunikoida sitä yhteiskunnalle. Kyky antisosiaalisuuteen mahdollisti sen, että he saattoivat kulkea polkua, johon kreikkalainen yhteiskunta ei ollut valmis. Tarve sosiaalisuuteen toi heidät takaisin ihmisten pariin, jotka lopulta tulisivat nousemaan. Kapina on yhteiskunnan toiminto, ei poliittinen liike, niin tärkeää kuin nuo liikkeet saattavatkin olla välttämättömien sosiaalisten piirteiden kehittymiselle.

Anarkistien osallistuminen näihin liikkeisiin oli sekä kriittistä että innostunutta. Sen avulla he saivat suurempaa näkyvyyttä itselleen ja ajatuksilleen. Samaan aikaan se, että anarkistit eivät koskaan ole onnistuneet yhdistymään yhdeksi liikkeeksi vaikuttaa tehneen heistä monimuotoisempia, minkä takia heidän vaikutuksensa ulottuu suurempaan osaan yhteiskuntaa. Joulukuussa yksittäisen ohjelman puute sekä strategioiden monimuotoisuus tekivät poliisilta tulevan tukahduttamisen mahdottomaksi.

Aivan kuten kapinat Kabyliassa, Oaxacassa ja Kiinassa, myös Kreikan kapina osoittaa, että vaikka kansannousu on jokaisen toinen luonto ja etujoukot voivat olla vain tiellä, kapina ei spontaanisti tarjoa kansalle sitä mitä ne tarvitsevat siirtyäkseen kapinasta vallankumoukseen. Meidän täytyy silti löytää vastaukset tiettyihin kysymyksiin ja meidän, jotka emme suostu palaamaan normaaliuteen emmekä lakkaa uneksimasta vapaudesta, täytyy ehdottaa ja kokeilla näitä vastauksia tilaisuuden koittaessa. Kun olemme polttaneet kaiken, kuuinka paljastamme ja kumoamme kapitalismin ja valtion perustana olevat sosiaaliset suhteet? Mitä rakenteita ja infrastruktuuria vastaan voimme hyökätä niin, että se heikentää kapinantorjuntaa mutta ei laita yhteiskuntaa passiiviseen katastrofitilaan odottamaan pelastusta? Kuinka autamme toisia ihmisiä uskomaan toisenlaiseen maailmaan, jonka puolesta he olisivat valmiit taistelemaan? Kuinka levittää näkemyksiä valtiottomista yhteiskunnista, jotka alkavat tästä ja nyt? Kuinka kiihdytämme tilannetta vallankumoukselliseen sisällissotaan – eli kaksisuuntaiseen sotaan nykyisen, meitä vastaan jatkuvasti käytävän yksisuuntaisen sodan sijaan – menettämättä sosiaalista tukea ja osallistumista?

Kreikassa ei vastattu näihin kysymyksiin, minkä takia heidän kapinansa on yhä pelkkä kapina, ei vallankumous. Spontaanius on elintärkeä osatekijä, jota ilman kapinaa ei olisi olemassa, mutta spontaanius ei ole mikään jumala, joka opastaa meidät pois Egyptistä kunhan vain kuljemme autiomaassa riittävän pitkään. Kun anarkistit tekevät sitä mitä aina tekevät, he sivuuttavat sellaisia strategisia tilaisuuksia, jotka eivät aiemmin ole olleet mahdollisia. Salaisia halujaan toteuttavien epäpoliittisten ihmisten henki tulee murskatuksi, kun järjestyksen väliaikainen paluu estää heitä olemasta se oma itsensä, jonka he juuri olivat löytäneet. Tämän moraalin hajoamisen avulla järjestyksen väliaikainen paluu onnistuu näyttäytymään pysyvänä.

Mutta järjestys ei ole koskaan pysyvää. Vaikka emme koskaan saavuttaisi sitä maailmaa minkä haluamme, kontrollin ja kapinan perimmäinen dynamiikka takaa sen, että emme tule koskaan

häviämään eikä valtio koskaan voita. Joko me tuhoamme sen tai jatkamme taistelua sitä vastaan ja pyrimme ikuisesti häiritsemään sen patologisia unelmia. Luonto itsessään on kaoottinen ja tekee täydellisen kontrollin mahdottomaksi. Meillä tuskin tulee olemaan lopullista tappiota ja niillä tuskin lopullista voittoa, vaan sen sijaan on askelia eteenpäin ja taaksepäin. Jää nähtäväksi pystyykö Kreikan yhteiskunta pitämään joulukuussa voitetun maaperän, mutta on varmaa, että anarkistit vahvistivat itseään tulevia taisteluita varten. Ottamalla oppia heidän kokemuksistaan, myös me pystymme siihen.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

A.G. Schwarz
Mitä Kreikka (mielestäni) merkitsee anarkismille

Haettu 4.3.2013 osoitteesta: http://takku.net/article.php/20120916204940880
Käännetty kirjasta ”We are an Image from the Future: The Greek Revolt of December 2008”. AK Press. 2010. s.351-358.

fi.theanarchistlibrary.org